

ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ В УМОВАХ СЬОГОДЕННЯ

Новікова Лариса Олександрівна
викладач загально технічних дисциплін,
Полтавський коледж нафти і газу,
Полтавський національний технічний університет імені Юрія Кондратюка,
м. Полтава, Україна

Климко Юрій Анатолійович
викладач загально технічних дисциплін,
Полтавський коледж нафти і газу,
Полтавський національний технічний університет імені Юрія Кондратюка,
м. Полтава, Україна

Згідно з Національною програмою «Освіта. Україна. XXI сторіччя» в нашій країні передбачено забезпечення розвитку освіти на основі таких прогресивних концепцій, технологій та науково-методичних досягнень, створення нової системи інформаційного забезпечення освіти, входження України у трансконтинентальну систему комп'ютерної інформації. Не існує єдиного визначення дистанційного навчання. В багатьох працях А. Н. Бітченка, В. В. Шейка, С. А. Мясникова, В. В. Олійник, А. А. Андреева, В. М. Кухаренка розкриваються питання теорії й практики дистанційного навчання і дається поняття дистанційного навчання як «організацію навчального процесу, за якої викладач розробляє навчальну програму, яка базується на самостійному навчанні студента».

Більше 57 % викладачів США вважають, що результати дистанційного навчання дуже високі і перевищують результати традиційних занять. 33% опитаних викладачів вважають, що за дистанційним навчанням майбутнє в освіті. Існує багато інструментів спілкування із студентами у дистанційному навчанні (електронна пошта, форум, чат, відеоконференція, блог), але на сьогодні, головним є: електронні підручники, комп'ютерні тестування і контроль знань, новітні засоби мультимедіа, дистанційні олімпіади, конференції [1].

Використання дистанційного навчання має переваги, а саме:

- навчання стає більш доступним;
- зменшуються витрати на переїзди і проживання в гуртожитках;
- інваліди та люди з фізичними вадами мають можливість отримати освіту;

— навчальні заклади отримують можливість збільшити кількість студентів-користувачів дистанційних курсів з інших міст і країн ;

— відкриваються нові можливості для безперервного навчання і перенавчання фахівців, отримання другої освіти;

— людина може навчатися дистанційно інкогніто, в силу різних причин (вік, стать, посада);

— існує демократичний зв'язок «викладач-студент»;

— студенти мають індивідуальний процес навчання та гнучкі консультації, можуть повертатися по кілька разів до окремих занять, пропускати окремі розділи;

— формування єдиного освітнього простору в рамках вищої освіти, індивідуалізація навчання при масовості вищої освіти.

Поряд з великими перевагами дистанційне навчання має певні недоліки. Серед них слід зазначити:

— система дистанційного навчання дуже багато коштує (кошти на закупівлю сучасного технічного забезпечення, необхідні фахівці з дизайну, викладачі-фасілітейтори, фахівці з методів контролю);

— висока трудомісткість розробки курсів дистанційного навчання (понад 1000 годин);

— від розробників навчально-методичного забезпечення дистанційних курсів навчання вимагається наявність серйозних організаційних зусиль, найвищої кваліфікації, необхідність спеціальних навичок і прийомів розробки курсів;

— відсутність прямого очного спілкування між студентами та викладачем, існує велика проблема аутентифікації студента під час перевірки знань;

— необхідна жорстка самодисципліна студентів (як показує досвід багатьох університетів, студент, який навчається дистанційно, стає більш самостійним і відповідальним);

— технічна проблема пов'язана з недостатністю технічних комунікаційних можливостей користувачів, невеликою швидкістю Інтернет-доступу, відсутністю персональних комп'ютерів у студентів, які проживають у сільській місцевості [3].

Експерти ЮНЕСКО та уряди розвинених країн вважають, що відповідати вимогам інформаційного суспільства можна тільки за рахунок використання електронного навчання як технології, яка орієнтує студентів на новий вид освіти та розвиває їх вміння і навички для подальшого навчання протягом усього життя. Тому дистанційне навчання визнано пріоритетним у ході реформ освітніх систем в США, Великобританії, Канаді, Німеччині, Франції [2].

Дуже важко прогнозувати, коли ж будуть на 100 % створені системи навчання в нашій країні, які здатні в повному обсязі взяти на себе основні функції викладача. І на сьогоднішній день дистанційна форма є не дуже ефективною через ряд об'єктивних причин (найголовніша з них — базовий рівень знань студента). Але хочеться вірити в те, що в майбутньому більше половини всього навчання буде здійснюватися дистанційно. І цей прогноз не варто вважати занадто оптимістичним, але необхідно сказати — дистанційне (електронне) навчання стало гідною альтернативою традиційному, оскільки це єдиний спосіб швидкого навчання при мінімальних витратах.

Список використаних джерел:

1. Бітченко А. Н. Дистанційне навчання: визначення, переваги, проблеми впровадження [Електронний ресурс]. / А. Н. Бітченко, С. А. Мясников. — Режим доступу : <http://ldnknteu.ucoz.ua/Documents/Bit4ekoDosvid.doc>.
2. Биков В. Ю. Проективний підхід і дистанційне навчання у професійній підготовці управлівських кадрів [Електронний ресурс]. / В. Ю. Биков. — Режим доступу : <http://www/ime/edu-ua/net/cont/Bykov1.doc>.
3. Трайнев В. А. Дистанционное обучение и его развитие / В. А. Трайнев, В. Ф. Гуркин, О. В. Трайнев. — 2-е изд. — М. : Издательство-торговля корпорация «Дашков и К», 2008. — 294 с.